

บทที่ 1

บทนำ

แซนเดอร์โซเนีย เป็นไม้ดอกประเภทหัว มีถิ่นกำเนิดในประเทศแอฟริกาใต้ แถบทุ่งหญ้าที่มีความชื้นสูง มีปริมาณน้ำฝนมากในฤดูร้อน ซึ่งเป็นช่วงการเจริญเติบโต และมีปริมาณน้ำฝนน้อยในฤดูหนาวที่เป็นช่วงพักตัวของหัวพันธุ์

แซนเดอร์โซเนีย ได้พัฒนาเป็นไม้ตัดดอกที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศนิวซีแลนด์ ในปี ค.ศ.1990 มีการส่งออกประมาณ 0.5 ล้านดอลลาร์ โดยมีตลาดหลักที่นำเข้าต้นแซนเดอร์โซเนีย คือ ประเทศญี่ปุ่น (Warren, 1988) ลักษณะของต้นแซนเดอร์โซเนียที่ตลาดต้องการพิจารณาจาก ความยาวลำต้น ความแข็งแรงของลำต้น จำนวนดอกต่อต้น รูปร่างของดอก สีของดอก ความยาวก้านดอก ความสมดุลของระยะข้อปล้อง การแตกกิ่งข้าง และสีใบ (Catley *et al.*, 2002a, b)

แซนเดอร์โซเนียสามารถเจริญเติบโตได้ดีที่อุณหภูมิ 24 องศาเซลเซียส (Davies *et al.*, 2002a) ซึ่งสามารถปลูกได้บนพื้นที่สูงในประเทศไทย อีกทั้งดอกแซนเดอร์โซเนีย มีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ สวยงาม เหมาะแก่การพัฒนาเพื่อการค้าต่อไป แต่ประเทศไทยยังมีการศึกษาที่ไม่มากนัก ทำให้ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพของแซนเดอร์โซเนีย อีกทั้งการผลิตแซนเดอร์โซเนียยังมีคุณภาพไม่ได้ตามความต้องการของตลาด แต่เนื่องจากปัจจุบันมีการใช้สารควบคุมการเจริญเติบโตช่วยปรับปรุงคุณภาพในพืชอย่างแพร่หลาย เช่น กรดจิบเบอเรลลิน ช่วยกระตุ้นการยืดตัวของลำต้น และยังกระตุ้นการเกิดตาออกในพืชบางชนิด เบนซิลอะดีนีน มีส่วนในการแตกกิ่งข้างในพืชหลายชนิด Davies *et al.* (1988) รายงานว่า การชำหัวพันธุ์ที่อุณหภูมิ 18-24 องศาเซลเซียส ส่งผลให้เกิดการพัฒนาของอวัยวะในหัวแซนเดอร์โซเนีย ดังนั้นสารควบคุมการเจริญเติบโต และการบ่มหัวพันธุ์น่าจะมีส่วนในการพัฒนาคุณภาพของแซนเดอร์โซเนีย การทดลองครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาผลของสารควบคุมการเจริญเติบโต ร่วมกับการบ่มหัวพันธุ์แซนเดอร์โซเนีย ก่อนปลูกต่อการพัฒนาคุณภาพของแซนเดอร์โซเนีย เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการผลิตแซนเดอร์โซเนียในประเทศไทย และสามารถนำไป ปลูกพัฒนาเพื่อให้การผลิตแซนเดอร์โซเนียมีคุณภาพต่อไป